

JESSA HASTINGS

DAISY HAITES

Wat heb je
over voor de
mensen van
wie je houdt?

XANDER

ROMAN

1

Daisy

Geen vuurwapens aan de eettafel. Dat is mijn enige regel. Misschien is het wat ouderwets, ik weet het niet, maar het is iets wat ik altijd al tegen de jongens heb gezegd. Het kan me niet schelen of ze op hun telefoons zitten, of dat ze een pet of hoed of wat dan ook ophebben, ik wil gewoon geen vuurwapens aan tafel terwijl ik ze een borststuk serveer dat ik fucking negenenhalf uur lang in een slowcooker heb bereid.

Julian zorgt ervoor dat we bidden (alsof God werkelijk naar hem zou luisteren en ons zou zegenen) en dan volgt de stilte waarin er alleen maar eetgeluiden te horen zijn, de stilte die een kok gelukkig maakt.

Na een paar minuten begint het volume weer te stijgen, ze zijn echt beesten als het om eten gaat, deze Lost Boys¹ van mij. Ik noem ze zo omdat dat is wat ze zijn. Je kunt niet veel tijd met mijn broer doorbrengen zonder van het juiste pad te dwalen, en deze jongens zijn dat pad allang uit het oog verloren. Geen van deze jongens is trouwens een jongen, niet in leeftijd, niet in gedrag. Elk van hen heeft zijn eigen unieke combinatie van goede en slechte eigenschappen, rode vlaggen, strafbladen en vliegverboden, en samen vormen ze de inner circle van mijn broers imperium.²

---

1 In totaal gaat het om zeven Lost Boys. Ik zal ze voor het gemak hieronder even opnoemen:

- Declan Ellis
- Aleki Kekoa
- Miguel Del Olmo
- Jason 'Happy' Bardsley
- John 'Smokeshow' Macrae
- Booker Cline
- TK Thompsett

2 Dat veel groter is dan zeven man. Honderden mannen werken voor Julian, maar ik herinner me hun namen niet, en we verwijzen meestal alleen naar hen als de onderlingen en de voetvolkeren.

‘Hé, Daisyface.’³ Mijn broer knikt met zijn kin naar me. ‘Hoe ging dat immunopathologie-examen?’

‘Immunofarmacologie,’ corrigeer ik hem, en hij rolt met zijn ogen.

‘Heb je het gehaald of niet?’

‘Natuurlijk heeft ze het gehaald,’ zegt Kekoa trots. Ik heb geen vader meer, maar toen ik die wel had was Aleki Kekoa⁴ zijn beste vriend.

‘Hoogste cijfer van de klas?’ vraagt Julian.

Ik frons naar hem, beledigd. ‘Uiteraard.’

Mijn broer knipoogt naar me terwijl hij een glas wijn voor zichzelf inschenkt. ‘Wat is de volgende stap volgens het curriculum?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik geloof dat het volgende blok gaat over Aandoeningen en Therapieën.’ Tweedejaars geneeskundestudent aan het Imperial College.

Jules zwaait met zijn hand. ‘Je hoeft dat soort shit niet te –’

‘Dat neem je terug!’ schreeuwt Declan Ellis⁵ plotseling, en hij springt op. Hij staart met donkere ogen naar TK, die naast mij zit.

Ik frons van de een naar de ander. Ik heb geen idee wat er aan de hand is, ik lette niet op.

‘Nee.’ Teeks⁶ grijnst.

Declan reikt achter zijn rug en haalt zijn Star Model BM tevoorschijn.⁷ Hij vindt het een fijn pistool, ik niet. Te zwaar in de hand, te veel vertraging bij de terugslag.

‘Decks.’ Julian rolt met zijn ogen. ‘Stop dat pistool weg.’

Hij is een beetje dronken, Decks. Ik zie het aan hem want als hij dronken is of een kater heeft, knijpt hij een van zijn ogen net iets verder dicht dan het andere.

Ik werp een blik op TK en zie meteen dat hij niet van plan is om

---

3 Hij noemt me al mijn hele leven zo. Vroeger haatte ik het. Nu ben ik er dol op.

4 1 meter 95. Breed. Een Samoaan geboren op Hawaï. Mijn vader zag hem een keer kaarten tellen in Vegas.

5 Lang, mager, bruin haar, bruine ogen, irrationeel, snel aangebrand. Goed in bed.

6 Warrig blond haar, grote groene ogen, een eeuwige, brutale glimlach op zijn gezicht.

7 Semiautomatisch, 9 mm.

Declan te gehoorzamen. Wat het ook is, hij vindt het te grappig om het terug te nemen. Hij heeft een smerige, zelfvoldane grijns op zijn gezicht waarmee hij Declan veel te makkelijk op stang weet te jagen omdat Declan, als de rechterhand van mijn broer⁸, technisch gezien hoger in de voedselketen staat en τκ zich respectloos gedraagt.

‘Neem het verdomme terug.’ Declan richt het pistool recht op τκ’s gezicht.

‘Nee.’ Teeks haalt onverschillig zijn schouders op.

‘Wat moet hij terugnemen?’ Ik frons.

‘Niets.’ Declan werpt een snelle blik op me, maar τκ en Booker beginnen te lachen.

Beste vrienden, en enorme idioten.

Declan spant de hamer van het pistool en krult zijn vinger om de trekker.

‘Declan, doe niet zo stom.’ Ik rol met mijn ogen.

‘Ik doe niet stom, hij doet stom.’

Ik wissel een lankmoedige blik met Miguel Del Olmo.⁹ Miguel is al vanaf mijn veertiende mijn bodyguard.

‘Ik doe niet stom.’ τκ haalt zijn schouders op. ‘Ik spreek alleen maar de waarheid.’

‘Nee, het is een fucking leugen.’

‘Wat is een leugen?’ Julian frons.

Declan vernauwt zijn ogen tot spleetjes terwijl hij stilletjes het jongste lid van hun bende uitdaagt om voor zijn beurt te spreken.

Een brutale glimlach verspreidt zich over τκ’s gezicht. ‘Dat Decks een permanente stijve voor Dais heeft.’

En dan...

Pistoolschot.

Ik knipper een paar keer met mijn ogen en kijk omlaag. Mijn zeer oude, zeer waardevolle, witte T-shirt dat nog geen vijf seconden ge-

---

8 Op papier is hij ongetwijfeld de onderbevelhebber van mijn broer. In de praktijk is dat waarschijnlijk Kekoa.

9 Toen mijn broer een keer in Rio was, schoot iemand op hem, en Miguel – hij was toen nog niemand, we kenden hem niet – dook voor mijn broer. Hij werd geraakt door de kogel. Julian betaalde voor zijn medische behandeling en bracht hem mee terug naar Londen.

leden vlekkeloos en perfect was, is nu verpest door een druppel Californisch bloed.

TK laat een zachte kreun horen, nauwelijks hoorbaar omdat hij Decks nooit de bevrediging van zijn pijn zou geven.

‘Ongelooflijk.’ Ik sla met mijn vuisten op tafel. ‘Wat is mijn enige regel?’ brul ik door de kamer.

Het is muisstil. Niemand geeft antwoord.

‘WAT IS MIJN ENIGE REGEL?’

‘Geen wapens aan de eettafel,’ wordt er om me heen gemompeld, zelfs mijn broer en arme TK (die trouwens niet stervende is) doen mee.

‘Dit is een shirt van vierduizend pond.’

Smokeshow¹⁰ werpt me een blik toe. ‘Misschien heb je daar te veel voor betaald, Dais.’

‘O, echt?’ Ik kijk hem boos aan. ‘Heb ik te veel betaald voor dit originele promotieshirt uit 1966 met de Butcher Cover van The Beatles?’ Ik trek een wenkbrauw naar hem op. ‘Ik heb jou vorige week nog vijfhonderdzestig pond zien betalen op eBay voor een Cheetos-chipje in de vorm van een pistool.’

Smokeshow kijkt naar zijn beste vriend Happy,¹¹ die hem een afkeurende blik toewerpt. Smoke haalt zijn schouders op alsof hij geen keuze had. ‘Het leek op mijn pistool.’¹²

Julian vangt mijn blik en knikt met zijn kin naar TK. ‘Help hem.’

Ik rol met mijn ogen en wijs naar Declan. ‘Pak mijn spullen.’

Hij knikt een beetje schaapachtig.

Miguel helpt Teeks de keuken in en zet hem op een stoel aan de ontbijttafel.

Het is een groot huis. Mijn vader had een cul-de-sac in Knightsbridge opgekocht en er een soort hoofdkwartier van gemaakt. De Compound noemen we het.

Miguel werpt Declan een imponerende blik toe terwijl hij mij mijn EHBO-koffer overhandigt, zijn lippen getuit.

---

10 Een oude jongen (werkte vroeger voor mijn vader). Lang, breed, knap, doet me denken aan Gaston van *Belle en het Beest*, maar dan is hij geen lul.

11 Denk aan Statham in 2005, maar minder knap.

12 Het leek totaal niet op zijn pistool.

‘Sorry van je shirt.’ Hij kijkt me verontschuldigend aan en leunt naar me toe, dichterbij dan waarschijnlijk nodig is. ‘Ik zal het naar de stomerij brengen.’

Ik knik naar hem, probeer hem een glimlach te schenken die hopelijk duidelijk maakt dat ik zijn stomme gedrag niet goedkeur, maar die tevens past bij mijn rol als een vergevingsgezinde matriarch.

TK trekt zijn wenkbrauw op bij het zien van de afstand die Declan (niet) tussen ons creëert en Decks steekt zijn middelvinger naar hem op terwijl hij de keuken uit loopt.

Ik werp TK een blik toe. ‘Waarom zei je dat?’

‘Omdat het waar is.’

Miguel kantelt zijn hoofd en met zijn ogen stemt hij stilzwijgend toe. Niet bepaald een kletskaus, mijn Miguel. Hij staat bekend om zijn constante stille aanwezigheid en pittige oneliners. In de loop der jaren hebben hij en ik de perfecte balans gevonden tussen het feit dat hij altijd in de buurt is en mijn behoefte aan een Miguelloze aura. Hij weet dat ik nooit alleen ben en hoe dat moet voelen. En ik ben me ervan bewust dat hij als gevolg daarvan ook nooit alleen is. Daarentegen is het wel fijn dat ik hem bijna nooit iets hoeft te vertellen, hij ziet alles toch al.

‘Hoe dan ook...’ Ik veeg met wat alcoholdoekjes het bloed rond de wond weg. ‘Denk je echt dat het slim is om een slapende hond wakker te maken?’

‘Hij is geen hond.’ TK rolt met zijn ogen. ‘Hij is een puppy met een minderwaardigheidscomplex en een kleine lul.’

Ik werp hem een blik toe. ‘Niet zo klein, hoor...’

TK begint te lachen. ‘Toe dan, wees eerlijk, wie is beter in bed: hij of ik?’

Declan, honderd procent. Absoluut, zonder twijfel beter, zeer aan te bevelen. Ik was zo boos toen Julian er een punt achter zette. Het was vlak nadat mijn ex en ik een paar jaar geleden uit elkaar waren gegaan, en het was groots en traumatisch en ik was jong.¹³ Julian kwam erachter dat ik seks had met Declan, die niet zo jong was¹⁴ en dacht dat ik

---

13 Heel jong. Als in ik-loog-over-mijn-leeftijd-jong.

14 Vierentwintig.

twintig was,¹⁵ en ik denk dat Julian dreigde met een bezoekje aan de politie als Declan hem niet zou helpen met een of andere klus. Ik weet niet hoe die klus is afgelopen, maar Declan is sindsdien nooit ver weg geweest.

Teeks... luister. Het was iets van korte duur toen Julian hem en Booker over probeerde te halen om voor hem te werken. We praten er niet over, maar ik denk dat ik de reden was dat die deal succesvol was. Mijn broer doet zijn uiterste best om me zoveel mogelijk buiten beeld te houden wat zijn werk betreft, maar toen hij die reis naar Californië had gepland – een reis die grotendeels uit uitgebreide etentjes met TK en Booker in de Valley bestond – mocht ik wel mee.

Het zijn veruit de jongste jongens die voor Jules werken. TK is zesentwintig, Booker zevenentwintig. Vrienden van de universiteit. Technische jongens die als beste van hun klas zijn afgestudeerd aan Stanford. De Silicon Baddies noemen we ze. Jules vond ze op het dark web toen ze de huisadressen opspoorden van mensen die pornografie van 'twijfelachtige legaliteit' bekeken. Ze hadden die adressen vervolgens naar de FBI gestuurd en die stijl sprak Julian wel aan. Jules heeft iets met mensen met een redderscomplex, hij heeft er zelf een. Ik? Ik hou van iedereen die iets ziet wat niet helemaal klopt en er alles aan doet om het recht te zetten.

Het zijn goede jongens en TK heeft een aantrekkelijk gezicht: lief en jonger ogend dan hij werkelijk is. Hij kan goed kussen, heeft geweldige ogen en is matig in bed. Ik heb echter het hart niet om hem dat te vertellen. Dat kan ik gewoon niet.

Ik steek een naald met wat lidocaïne in zijn arm.

'Ik weet het niet.' Ik haal speels mijn schouders op. 'Misschien moet je mijn geheugen weer eens opruimen.' Het is een oppervlakkig aanbod, maar het is blijkbaar genoeg want hij ziet er tevreden uit, steekt zijn kin hoog in de lucht en alles.

'Misschien doe ik dat wel.' Zelfs zijn instemming is pure onzin.

Het zal niet gebeuren, dat weten we allebei, niet meer, in ieder geval, want –

Iemand schraapt zijn keel vanuit de deuropening achter me.

---

15 *Zeventien.

Ik kijk over mijn schouder.

Christian Hemmes leunt tegen het deurkozijn, armen over elkaar, ogen samengeknepen.

‘Zal ik dan maar gaan?’ vraagt hij met gespannen wenkbrauwen, en hij stopt zijn handen in zijn zakken.

Ik draai me snel om, mijn wangen gloeien (ik weet niet waarom).¹⁶ Ik knipper een paar keer met mijn ogen, concentreer me weer op de taak voor me en negeer Miguels overdreven rol van zijn ogen. Wat een verraad van onze geforceerde vriendschap.

TK houdt mijn blik vast, grijnst alsof hij alle kennis van de wereld bezit, maar hij weet niets... Ze hebben geen idee.

Christian Hemmes loopt naar ons toe, gaat achter me staan en knijpt stiekem in mijn kont terwijl hij de kogelwond inspecteert.

‘Wat is er gebeurd?’

Ik adem geïrriteerd uit. ‘Declan.’

‘Declan schoot op jou?’ Hij knippert, licht verrast.

TK knikt.

‘Waarom?’

Ik kijk van de een naar de ander. ‘Teeks zat hem uit te dagen.’

Miguel vernauwt zijn ogen en beoordeelt in hoeverre mijn antwoord een verdraaiing van de werkelijkheid is.

‘Ik dacht dat het niet de bedoeling was dat ze wapens aan de eettafel hadden?’ Christian slaat zijn armen over elkaar.

‘Kun je me de forceps van twintig centimeter aangeven?’ vraag ik hem. ‘En dat is inderdaad niet de bedoeling.’

Christian geeft me een prepareerschaar¹⁷ en Miguel rolt met zijn ogen.

Ik schraap mijn keel, pak het juiste gereedschap en begin in TK’s arm naar de kogel te vissen terwijl Miguel een licht over de wond schijnt.

‘Gaat dit nog lang duren?’ vraagt Christian ongegeneerd.

‘O, mijn excuses.’ Ik kijk naar hem op. ‘Had je andere plannen?’

‘Ja, eigenlijk wel.’

Hij leunt over me heen, tuurt weer over mijn schouder naar de wond

---

16 Dat weet ik wel.

17 Christian runt nachtclubs. Ik weet niet waarom ik iets anders had verwacht.

en drukt zich tegen me aan. ‘Ik had andere plannen met jou.’

Mijn maag dondert van een trap.

‘O.’ Ik slik en zie op dat moment de glinstering van een kogel in de arm van mijn vriend, in de kleine tuberkel van zijn rechteropperarm-been om precies te zijn. ‘Ik had eigenlijk ook plannen met jou, maar toen verwarde je een tang met een schaar en verdween mijn libido als sneeuw voor de zon.’

Miguel fronsst zijn wenkbrauwen. Onze overeenkomst zit hem niet lekker.¹⁸ Dat heeft hij niet direct gezegd, maar Miguel heeft de poker-face van een peuter.

‘Wat lig jij te grijnzen?’ Christian slaat TK op zijn hoofd.

Teeks begint te lachen, maar ik geef hem een blik. ‘Slecht nieuws.’ Ik trek mijn latexhandschoen van mijn hand en hij kreunt. ‘Hij zit daar behoorlijk vast.’

‘Fuck.’ Hij laat zijn hoofd naar voren vallen.

‘Breng hem naar Merrick.’ Ik knik naar Miguel terwijl ik TK’s arm in gaas wikkel en boven de wond vastbind. ‘Zeg tegen hem dat ik denk dat de kogel het bot heeft gebroken, of op zijn minst heeft versplinterd.’ Ik schenk Teeks een verontschuldigende glimlach. ‘Heb je er al spijt van dat je met mijn broer in zee bent gegaan?’

‘Nee.’ TK onderdrukt een glimlach. ‘Beste tijd van mijn leven.’

Ik rol met mijn ogen.

‘Over de beste tijd van je leven gesproken...’ Christian trekt aan mijn hand en ik kijk hem aan. ‘Zijn we bijna klaar hier?’

‘Ja.’ Ik werp nog een laatste blik op de afgedekte wond en druk het verband voor de zekerheid extra stevig aan. ‘Maak geen slapende honden wakker.’

Hij grijnst naar me. ‘Ik beloof niets.’

‘Goed je even gezien te hebben, bro.’ Christian slaat TK (semi)liefdevol op zijn gewonde arm en hij krimpt ineen. Ik rol met mijn ogen en Miguel onderdrukt een glimlach voordat hij me een knikje geeft en me alleen laat met Christian.

Alleen met Christian. Het is nog steeds een beetje onwerkelijk dat ik

---

18 Friends with benefits.

echt alleen ben met iemand. Ik mag al jaren niet meer alleen zijn met iemand.

‘Je bent een lul,’ zeg ik tegen hem terwijl we de trap op lopen.

Hij rolt met zijn ogen. ‘Hij overleeft het wel.’

Maar ik voel me een beetje zweverig, omdat ik het vermoeden heb dat hij zich zo gedroeg omdat hij denkt dat hij territoriaal kan zijn over mij. ‘We zouden niet jaloers zijn, weet je nog?’

‘Ik was niet jaloers.’ Christian frons zijn wenkbrauwen. ‘Wat maakt mij het uit dat je hem een paar maanden geleden een keer hebt ge-neukt?’

Ik kijk naar hem en merk dat ik het moeilijk vind om een balans te vinden in mijn tegenstrijdige gevoelens. Aan de ene kant wil ik altijd de controle hebben, maar aan de andere kant vind ik de onverschilligheid in zijn stem als hij het heeft over iemand anders die me aanraakt ook geen pretje.

‘Meerdere keren.’ Ik blijf de trap op lopen.

Zijn ogen vernauwen zich tot spleetjes en hij stopt even voordat hij me weer volgt. ‘Toch behoorlijk sexy, hoor, Baby Haites.’

Baby Haites. Zo noemen ze me.

‘Wat is sexy?’ Ik sta bovenaan de trap, mijn handen op mijn heupen.

‘Jij.’ Hij staart me aan. ‘De dokter.’

Ik schenk hem een blik. ‘Ik ben geen dokter.’

‘Maar wel bijna.’ Hij kijkt me lang aan, bijna alsof hij het niet leuk vindt dat ik minachtende dingen over mezelf zeg, maar daar ga ik niet te lang bij stilstaan. ‘Binnenkort heb je zowel je diploma als je rijbewijs op zak.’

Ik rol met mijn ogen naar hem en draai me om, probeer te negeren dat dat stomme hart van me een zonsongang tegemoetrijdt met een jongen die me totaal niet op die manier ziet zitten.

We horen gesneden koek te zijn, Christian en ik.

Gewoon seks. Vrienden die het met elkaar doen. ‘Er samen eentje uit knallen’, zoals mijn broer het zo subtiel verwoordt...

Ik wou dat het zo simpel was, dat is wat ik die eerste nacht wilde. En ik heb het eerder gedaan, ik weet dat ik het kan, zo was het met TK, zo was het met Declan. Zo was het niet met Romeo, maar niets zal ooit zijn zoals het met Romeo was, dus het is niet echt eerlijk om hem met

iemand anders te vergelijken. Hoe dan ook, mijn punt is dat ik weet hoe ik casual seks moet hebben. Christian weet ook hoe hij casual seks moet hebben. Hij en zijn beste vrienden hebben gouden medailles in het hebben van casual seks, maar iets aan die eerste nacht was zo ontstellend niet-casual...

‘Vertel me alles,’ zei Christian op een zaterdagavond terwijl hij in zijn club naar me toe leunde. ‘Geheime dagdroom, levensdoel... dat soort shit.’

We kennen elkaar al jarenlang via onze broers. Jonah Hemmes is een van Julians beste vrienden. Maar ik denk dat hij mij die avond, ongeveer vier maanden geleden, niet meer als het kleine zusje van de beste vriend van zijn broer zag. Dat is de magie van een topje van Orseund Iris.

De timing was geweldig, want Romeo was hem net gesmeerd en ik was verdrietig, en ik heb nooit echt geweten wat ik zou doen als hij er niet was.

Ik tuitte mijn lippen en deed alsof ik na moest denken, alsof het antwoord nog niet op het puntje van mijn tong lag, en ik merkte dat ik bloosde omdat zijn gezicht zo dicht bij het mijne was. ‘Je vindt het vast dom.’

‘Daar zul je maar op één manier achter komen.’ Hij hield zijn hoofd schuin. Hij was mooier dan ik had gedacht, alsof ik tot op dat moment gewoon niet de moeite had genomen om hem goed te bekijken. Perfect naar achteren gekamd goudblond haar. Grote lichtbruine ogen. Grote onderlip. Grote problemen.

Ik kneep mijn ogen samen en voelde me een beetje blootgesteld. ‘Ik zou heel graag normaal willen zijn.’ Hij schonk me een kleine, verwarde glimlach en knikte een paar keer.

‘Ik zou geen bodyguard willen hebben, ik zou me soms alleen willen voelen, ik zou willen dat ik over straat kon lopen zonder me zorgen te maken over de auto die naast me rijdt en of ik ontvoerd zal worden, ik zou graag een ontvoeringsverzekering willen afsluiten maar in plaats daarvan word ik als onverzekerbaar gezien omdat het risico te groot is...’

‘Fuck.’ Hij fronste.

‘Ik zou graag zelf ergens heen willen rijden. Zonder chauffeur, ik wil zelf rijden.’

‘Dat laatste moet te doen zijn, toch?’

Ik tuitte mijn lippen en zijn gezicht vertrok, verward, en ik wierp hem een schaaapachtige blik toe.

‘Wacht, kun je niet... autorijden?’ Hij hield zijn hoofd schuin met een behoedzame blik.

Ik tilde mijn kin op en probeerde eruit te zien alsof het me niets kon schelen. ‘Nee.’

‘O.’ Hij knikte een paar keer. De hoek van zijn mond flitste omhoog en vanaf dat moment probeer ik hem elke keer als ik hem zie op die manier naar me te laten glimlachen.

‘Ik zal het je leren,’ zei hij tegen me.

En dat deed hij. Hij hield zich aan die belofte, maar daarover later meer.

Terug in het heden, een paar uur later.¹⁹ Het is 01.00 uur en Christians telefoon gaat voor de tweede keer in minder dan tien minuten over. Ik reik over zijn naakte lichaam – het enige wat hij draagt is een hartvormige ketting die hij nooit afdoet – en pak zijn zoemende telefoon van het nachtkastje.

‘Kelsey tussen haakjes Blondje belt je,’ zeg ik tegen hem, en zijn ogen schieten open. Hij rolt snel om, pakt zijn telefoon uit mijn hand en drukt de oproep weg.

Hij schenkt me een semiverontschuldigde blik. Ongeveer zestig procent verontschuldigend en veertig procent geamuseerd.

Zijn engelachtige haar staat nu alle kanten op en zijn lippen zijn extra rooskleurig omdat ze de afgelopen paar uur constant tegen de mijne gedrukt waren. Hij strekt een olijkleurige arm en legt hem achter zijn hoofd.

Ik steek mijn hand uit naar zijn telefoon. ‘Mag ik je berichtjes lezen?’

Hij staart me een paar seconden aan, hoewel hij niet echt van streek lijkt. ‘Waarom?’²⁰

‘Ik wil lezen wat Kelsey tussen haakjes Blondje en al haar sletterige vriendinnen van je willen.’

‘Het is midden in de nacht.’ Hij snuift geamuseerd. ‘Ik denk dat we allebei weten wat ze willen.’

---

19 Ik had gelijk, versplinterd opperarmbeen.

20 Weet ik veel, omdat ik een fucking masochist ben?

‘Een aanbeveling?’ Hij kijkt me droog aan. ‘Hun waardigheid terug?’ Hij glimlacht terwijl hij weer met zijn ogen rolt. ‘Grappje.’ Ik zucht dramatisch. ‘We weten allemaal dat het daar veel te laat voor is.’ Hij gnuift terwijl hij me zijn telefoon overhandigt. ‘Toegangscode?’

‘6969.’

Ik vernauw mijn ogen naar hem. ‘Zoals altijd het toppunt van klasse.’ 6969.²¹ Ik vind het eigenlijk best grappig, maar ik heb zin om een beetje gemeen te doen omdat hij in mijn aanwezigheid telefoontjes van andere meiden krijgt.

Ik ga naar zijn berichten. ‘Tweeëntwintig ongelezen appjes. Minstens vijftien van vrouwen...’ Mijn stem dwaalt af terwijl ik door de lijst met namen scroll. ‘Kelsey tussen haakjes Blondje. Melanie Watson. Melissa Nigh. Natalie Lamburg. Natalie Tieten...’ Ik kijk naar hem op. ‘Heeft ze die naam van haar ouders gekregen?’ Hij onderdrukt een glimlach. ‘Hoe groot zijn haar borsten om haar nummer onder die naam op te slaan?’

‘Minstens dubbel-D.’

‘Oké, terecht,’ geef ik toe terwijl ik verder lees. ‘Aimee Aitkins. Olivia XO...’ Ik trek mijn wenkbrauwen naar hem op.

‘Ik doel daarmee op de club, niet het sentiment.’

‘O, dat maakt het veel beter.’ Ik geef hem een strakke, beoordelende glimlach. Ik houd zijn telefoon tegen mijn borst. ‘Je krijgt aardig wat appjes zo laat op de avond.’ Hij gnuift en reikt naar het wijnglas op mijn nachtkastje. ‘Wauw.’ Mijn ogen worden groot. ‘Kelsey tussen haakjes Blondje gebruikt nogal vnzige taal.’

Hij lacht. ‘Ja, dat doet ze zeker.’

Ik pak de wijn uit zijn handen en neem een grote slok. ‘Vind je dat leuk als je met een meisje praat?’

Hij glimlacht en probeert tegelijkertijd berouwwol te kijken. Hij gebruikt zijn duim om wat rode wijn van mijn onderlip te vegen. Alles wat hij doet is sexy. ‘Ik kan niet zeggen dat ik veel met haar heb gepraat.’

Ik laat niet merken dat die informatie me wat doet, in plaats daarvan herinner ik mezelf eraan dat ik er niets om zou moeten geven. We hebben twee regels. Nummer één is dat we geen ruzie maken en nummer

---

21 Ha.

twee is dat we niet jaloers worden. Dus zeg ik voor de twaalfde keer tegen mezelf dat het me niets kan schelen wat hij doet en vermijd ik de ogen van het Gevoelensmonster dat zijn kop blijft opsteken om me te laten denken dat ik iets voel voor een persoon met wie ik onmogelijk deze gevoelens zou kunnen delen. Ik voel niets voor hem en al deed ik dat wel, dan zou het toch niets uitmaken.

Ik haal diep adem, raap mezelf weer bij elkaar en richt mijn ogen op het gezicht waar ik veel te gek op aan het worden ben. 'Henry wil weten of je vanavond nog thuiskomt,' zeg ik tegen hem, mijn wenkbrauwen opgetrokken.

Christian kijkt me lang aan en wacht tot ik de knoop doorhak. 'Ik weet het niet, Baby Haites. Ga ik vanavond naar huis?'

Ik ga rechtop zitten, draai me naar hem toe en trek de dekens om mijn grotendeels naakte lichaam. Ik haal onverschillig mijn schouders op, hoewel ik vanbinnen allesbehalve onverschillig ben. 'Ik weet het niet, Christian Hemmes. Ga je naar huis?'

Hij vernauwt speels zijn ogen naar me. 'Zeg jij het maar, schat.'

Mijn hart slaat een slag over bij het horen van het koosnaampje, maar hij meent het niet zoals ik wil dat hij het meent.

'Nou, ik denk dat mevrouw Vunzige Taal hoopt dat je haar een bezoekje zult brengen...'

Hij krijgt de blik in zijn ogen. De blik die zowel zekerheid als problemen voerspelt. 'Ik wil haar geen bezoekje brengen.'

'O?'

Hij glimlacht, schudt zijn hoofd en laat zijn ogen over mijn lichaam glijden.

'Ik zit hier prima...' Zijn woorden dwalen af. 'En jij?'

'Voorlopig wel,' lieg ik, en hij lacht.

Voor altijd wel, ben ik bang.